

Ποιθέντα ἅπαντα ὑπὸ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ μοναχοῦ
Μικραγιαννανίτου, Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας .

ΜΗΝΙΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩι Γ',
ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ
ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΟ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ
Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχοςβ'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Νέκταρ ἀνεδείχθησ' ἀρετῶν, τῇ σῇ καθαρᾷ πολιτεία, ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, ἅγιε Νεκτάριε Ἀρχιερεῦτοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ θεῖά σου Λειψάνα, καθηγιασμένα, Πνεύματος τῇ χάριτι, πιστοῖς ἐδόθησαν· ὧν περ τὴν σεπτὴν ἐκ τοῦ τάφου, ἀνακομιδὴν εὐφημοῦντες, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα δοξάζομεν.

Ὅτε σου ὁ τάφος ὁ σεπτός, ἤνοικται πολλὴ εὐωδία, πᾶσιν ἐκκέχυται, τότε σου τὰ ἅγια ὁστέα Ἄγιε, ὥσπερ ἄνθη πανεύουσμα, τῆς μελλούσης δόξης, ὠφθησαν ἐκφαίνοντα, χάριν τὴν ἄφθονον· ὅθεν τῇ αὐτῶν ἐκκομίσει, ἑορτὴν συστήσαντες θεῖαν, ὕμνοις σε γεραίρομεν Νεκτάριε.

Ἄλλη κολυμβήθρα Σιλβάμ, ὠφθη ἡ σορὸς τῶν σεπτῶν σου, Λειψάνων Ἄγιε, τῇ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, πλουσία χάριτι· θεραπεύει γὰρ πάντοτε, δεινὰς ἀσθενείας, καὶ διώκει πνεύματα, Πάτερ ἀκάθαρτα. Ὅθεν πᾶσα γλῶσσα κηρύττει, τὰς σὰς θαυμαστάς ἀντιλήψεις, ἃς παρέχεις ἅπασιν Νεκτάριε.

Ὅτε τὴν ἁγίαν σου ψυχὴν, Πάτερ τῷ Κυρίῳ ἀπέδωες, ὅλην ὀλόφωτον, τότε συνηρίθμησαι, Ἁγίων τάξεσι, τὸ δὲ πάντιμον σῶμά σου, τῷ τάφῳ ἐδόθη, βρῦνον τὰ ἰάματα, τοῖς προσπελάζουσιν· οὐπερ ἑορτάζοντες πόθῳ, τὴν ἐκκομιδὴν Ἱεράρχα, χάριν κομιζόμεθα καὶ ἔλεος.

Ἴδε τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τοῖς σοῖς μυριπνόοις Λειψάνοις, εὐσπλάγχνω ὄμματι, ἅγιε Νεκτάριε, καὶ δίδου ἅπασιν, τὰς αἰτήσεις ἐκάστοτε, ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἅπαντα ἰώμενος, τὰ ἀρρωστήματα· χάρις γὰρ θαυμάτων πλουσία, παρὰ τοῦ Χριστοῦ σοι ἐδόθη, ὃν ἀπὸ νεότητος ἠγάπησας.

Χαίρει ἡ ἁγία σου Μονή, ὥσπερ θησαυρὸν κεκτημένη, τὴν σὴν τιμίαν σορὸν, καὶ ἡ νῆσος Αἴγινα, γάνυται Ἄγιε, τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου, ἢ Ἑλλάς δὲ πᾶσα, μέλπει τῶν θαυμάτων σου,

τὰ ἐνεργήματα· πάντας γὰρ ὀξέως προφθάνεις, καὶ πολλῶν
κινδύνων ἐξάιρεις, τοὺς προσκαλουμένουςσε Νεκτάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'

Σήμερον καθάπερ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, κατὰ τὸ θεῖον λόγιον, ἐκ
τοῦ τάφου ἀνέτειλαν, τὰ σεπτὰ σου ὀστέα, θαυματοφόρε πάτερ
Νεκτάριε· καὶ τῶν ἐν σοὶ χαρίτων, τὴν εὐωδίαν πνέοντα, τὰς
ψυχικὰς αἰσθήσεις τῶν πιστῶν εὐφραίνουσι, καὶ τῶν παθῶν τὸ
δυσῶδες ἐλαύνουσιν· ἡ γὰρ χάρις τοῦ Πνεύματος, ἀνεκφοίτητος
ἐν τούτοις μένουσα, ἐνεργεῖ τὰ παράδοξα· ἰατρεῖον γὰρ θεῖον
ᾤφθησαν, καὶ ἰλαστήριον ψυχῶν, καὶ θλιβομένων καταφύγιον.
Ὅθεν τὴν ἀνακομιδὴν αὐτῶν, ἐτησίως γεραίροντες, πιστῶς
βοῶμέν σοι· Θεράπον Χριστοῦ θερμότατε, καὶ Ἱεράρχα ὄσιε,
ἀπαύστως πρέσβευε, σῶζεσθαι τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός

Τίς μὴ μακαρίσεισε Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου,
τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψας
Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν,
ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει
γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα
προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως
γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι'.7)

Μνήμη δικαίου μέτ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν
αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε
φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ
ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν
δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς
ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης

φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἢ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὕρησουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῶ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὕρισκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἢ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἢ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ι'.32)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας· Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὀλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις

διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν.
Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν
ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὀσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ
αὐτῶ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῶ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον
συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ
γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν.
Ὁ ὀρθρῖσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι'
αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξιούς αὐτῆς αὐτὴ
περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς
εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ
ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ
ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι
ἐμαυτῶ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστις γὰρ
ἔστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ
πόννοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη
διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν
ἔστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ
ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων,
καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ
ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι σύμβουλός ἐστιν ἀγαθή.
Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγῳ
αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ
εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ
ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου
κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ
γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ
δικαιοσύνῃ, δὸς μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ
μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου, ὅτι ἐγὼ δούλος σός, καὶ
υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτήν ἐξ ἀγίου
κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά
μοι διδάξη με, τὶ εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί. Καὶ ὀδηγήση με ἐν
γνώσει, καὶ φυλάξη με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν
πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Ἰδιόμελα. Ἦχος α',

Πάλαι μὲν ἢ Αἴγινα, τὸ σὸν ἅγιον σκῆνος, θρήνοις ὀσίως
κηδεύσασα, τὴν σὴν χάριν ἀπεξεδέχετο· νῦν δέ τοῦτο ἐκ τοῦ
τάφου, ὡς κιβωτὸν ἀγιάσματος ἐκκομίσασα, χαρᾶς πολλῆς
πληροῦται, ἀγιασμὸν καὶ ἔλεος, καὶ ἰάσεις πολλαπλάς, καὶ
πᾶσαν δόσιν ἀγαθῆν, ἐξ αὐτοῦ καρπομένη. Ἄλλ' ὦ πάτερ
Νεκτάριε, ῥᾶνον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ νέκταρ τῆς ἀγάπης,
καὶ ῥῦσαι ἡμᾶστίης τῶν παθῶν πικρίας, ταῖς πρὸς Χριστὸν
πρεσβείαις σου.

Ἦχοςβ'.

Τῆς αἰωνίου ζωῆς τὰς χάριτας, καὶ τῆς μελλούσης ἀξίας τὰς
δωρεάς, μυστικῶς προζωγραφοῦντα, τὰ σάτιμια Λειψάνα
πᾶσιν ἀνεφάνησαν, Ἱεράρχα Νεκτάριε· τὴν ὁσμὴν γὰρ τῆς
χάριτος ἐπαφιαῖσι θαυμαστῶς, ἀρωματίζοντα πάντα, ἐν τῇ
ἐκφάνσει τῶν κρειπτόνων· καὶ πλήθει θαυμάτων, πλήθος
ἐπάθλων θεϊκῶν, ὧν μετέσχες δηλοῦσι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχοςγ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τῇ θαυματοβρύτῳ σορῶ προσπέσωμεν,
Νεκτάριου τοῦ παμμακάροτος, τοῦ νεοφανοῦς τῆς
Ἐκκλησίας φωστῆρος· ἐκ τοῦ τάφου γὰρ ἡμῖν ἀνεδόθησαν, τῆς
ἀγιότητος τὰ σήμαντρα φέροντα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς οἰκοῦσαν
χάριν τοῦ Πνεύματος, ὡς χρυσίον πολυτιμον στίλβοντα·
καὶ δωρεαῖς ἰαμάτων, ὀλβιοῦντα τοὺς πιστοὺς, τὴν ἀποκειμένην
ἐν οὐρανοῖς, τοῖς ἀξίοις εὐκλειαν, διατρανοῦσιν ἐμφανῶς·
Χριστὸς γὰρ ἐν τοῖς Ἁγίοις ἐνεργεῖ, ὡς ἀψευδῶς ἐπηγγείλατο, ὁ
δοξάζων τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας.

Ἦχοςδ'.

Ἐξέστησαν ἅπαντες, ὅτε ὁ σὸς τάφος ἠνέωκται, θεοφόρε
Ἱεράρχα Νεκτάριε· εὐωδία γὰρ γλυκεῖα ἐξ αὐτοῦ διεξεχύθη,
πιστοποιοῦσα πάντα, τῆς ζωῆς τὴν λαμπρότητα, καὶ τὸν
θεόδοτον ἐν σοῖθησαυρόν· εὐωδία γὰρ Χριστοῦ, κατὰ Παῦλον
ὠφθης, καὶ θεϊκῶν δωρεῶν ἐπάξιον ταμεῖον· ἐνθεν ἢ θήκη τῶν
Λειψάνων σου, ἰάματα βρῦουσα, νοσημάτων καθαιρεῖ
βόρβορον, καὶ σμῆνος ἀκαθάρτων, κατακλύζει πνευμάτων,
εὐφροσύνην καὶ χαρὰν, πᾶσι βραβεύουσα.
Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τῆ ἀνακομιδῇ τῶνσεπτῶν Λειψάνων σου, ἑορτὴν λαμπρὰν συγκροτήσαντες, μακαρίζομέν σε, ἀξιομακάριστε Νεκτάριε· τῆς θείας γὰρ ἀγάπης τὸ νέκταρ δεξάμενος, μακάριος ἀνὴρ κατὰ Δαβίδ, ἐνκόσμῳ ᾤφθης, ἐν νόμῳ Κυρίου, μελετήσας ἡμέρας καὶ, νυκτός· καὶ τὸν καρπὸν τῆς ζωῆστρυγῆσας, ἐθεώθης κατὰ μέθεξιν· διὸ καὶ ἡμῖν, τοῖς τῇ ἀγία σορῶ σου προσπίπτουσι, καὶ τὴν σεπτὴν ἀσπαζομένοις Κάραν, αἴτησαι τὸν θεῖον ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Πάλιν πνευματικῆς ἑορτῆς, ἡμῖν αἰτία καὶ ὑπόθεσις γέγονε, Νεκτάριε Ἱεράρχα, τῶν σῶν ἀγίων ὀστῶν, ἡ ἀπὸ τοῦ τάφου ἀνακόμισις· ἐν ἣ ἑορτάζοντες, εὐφροσύνης πληρούμεθα, καὶ τῇ σορῶ σου, εὐλαβῶς προσπελάζοντες, κομιζόμεθα, ἐξ αὐτῆς χάριν ἄφθονον. Δίδου ἡμῖν ἐκάστοτε, ταχεῖαν βοήθειαν, ὡς μιμητῆς τοῦ Δεσπότη, πάσης ἀνάγκης ῥυόμενος, τοὺς πίστει τελεία, ἐξαιτοῦντας θεοφορε, τὴν προστασίαν σου.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Χαίρει ἡ εὐαγῆς σου Μονή, ὡς θησαυρὸν καὶ κιβωτὸν ἀγιάσματος, κατέχουσα Ἱεράρχα, τὴν σὴν ἀγίαν σορόν, καθαγιασθεῖσαν θεῖῳ Πνεύματι· καὶ ταύτη συρρέουσιν, ἐκ περάτων Νεκτάριε, οἱ ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἐν νόσοις καὶ θλίψεσι, καὶ λαμβάνουσι, συμπαθῶς τὰ αἰτήματα· κρήνη γὰρ ἀνεξάντλητος, θαυμάτων γεγένηται, καὶ καταφύγιον μέγα, καὶ ἰατρεῖον ἀδάπανον· Χριστὸς γὰρ πλουσίως, ὃν ἐδόξασας ἐν βίῳ, σὲ ἐθαυμάστωσε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίροις νέος ἀστήρ παμφαῆς, τῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχα Νεκτάριε, ὁ λύσας δοκησισόφων, τάς σοφιστείας τρανῶς, ἐν δυνάμει Πάτερ θεοῦ Πνεύματος· πηγὴ ἢ πηγάζουσα, ἀενάως ἰάματα· νήσου Αἰγίνης, θεοδώρητος ἔφορος, καὶ πρὸς Κύριον,

πρεσβευτῆς ἀκαταίσχυντος. Φρούρει οὖν ταύτην Ἄγιε, ταῖς σαῖς ἀντιλήψεσι, σὺν τῇ ἀγία Μονῇ σου, καὶ τὴν Ἑλλάδα νῦν ἅπασαν, Χριστὸν ἰκετεύων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ'. δ.

Ἱεραρχίας τὴν στολήν, ταῖς ἀρεταῖς λαμπρύνας Νεκτάριε, Ἁγίων ἰσότιμος ὤφθης, ἀγιοπρεπῶς πολιτευσάμενος· καὶ νῦν πλήρη ἀγιότητος, τὰ σὰ τίμια Λείψανα, ἐκ τοῦ τάφου δέδωκας ἡμῖν, τοῖς ποθοῦσί σε Ἄγιε. Διὸ τὴν τούτων ἀνακομιδὴν, πιστῶς ἐορτάζοντες βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Ἱεράρχα, τῷ πανοικτίρμονι Θεῷ, δίδοσθαι ἡμῖν τὸ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν σεπτῶν σου Λειψάνων Ἱεράρχα Νεκτάριε, τὴν ἀγίαν ἐκ τάφου κομιδὴν ἐορτάζοντες, σωμάτων καὶ ψυχῶν ἀγιασμόν, καὶ ἴασις παθῶν παντοδαπῶν, κομιζόμεθα προσπίπτοντες εὐλαβῶς, τῇ χάριτί σου κράζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ σὲ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

. Ὅμοιον.

Σηλυβρίας τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν ἔφορον, τὸν ἐσχάτοις χρόνοις φανέντα, ἀρετῆς φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ· ἀναβλύζει γὰρ ἰάσεις παντοδαπὰς, τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένουσι Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ
ἐσαρκουῖτο, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης· ἐν σοὶ τῇ ἀγίακιβωτῶ, ὡς
ἔφη ὁ δίκαιος Δαβίδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν,
βαστάσασα τᾶν Κτίστηνσου. Δόξα τῶ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα
τῶ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῶ ἐλευθερώσαντιῆμᾶς, διὰ τοῦ
τόκου σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Τὴν ἀνακομιδὴν, τῶν σεπτῶν σου Λειψάνων, Νεκτάριε σοφέ,
ἐορτάζοντες πόθῳ, τὴν σὴν ἐπιβώμεθα, μεσιτείαν πρὸς
Κύριον· ὃν ἰκέτευε, πάσης ἀνάγκης καὶ βλάβης, ἡμᾶς ῥύεσθαι,
τοὺς εὐφημοῦντάς σε Πάτερ ὡς θεῖον θεράποντα.

Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων ποιητὴν, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην, κυήσασα Ἄγνη,
ἐξ ἁγνῶν σοι αἱμάτων, τὸν κόσμον ἀνεκαίνισας, καὶ τὸν ὄφιν
ἐνέκρωσας· ὅθεν ἅπαντες ὡς τῆς ζωῆς σε Μητέρα,
μεγαλύνομεν οἱ τοῦ θανάτου ῥυσθέντες, τῶ τόκῳ σου Ἄχραντε.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἦνίκα ἀνέλαβον, ἀπὸ τοῦ τάφου σοφέ, τὰ θεῖά σου Λείψανα, ἐν
εὐλαβείᾳ πολλῇ, ὁσμῆς ἐπληρώθησαν, θείας καὶ οὐρανίου,
θεϊκῆ χορηγία, ἄδοντες τῶ Σωτῆρι, χαριστήριον αἶνον, τῶ σέ
θαυματοφόρον, Νεκτάριε δείξαντι.

Θεοτοκίον.

Ἡ δόξα σου Ἀχραντε, πᾶσαν καλύπτει τὴν γῆν, καὶ πάντες οἱ Ἄγγελοι, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, δοξάζουσι Δέσποινα· πάντων γὰρ τὸν Δεσπότην, ἀπορρήτως τεκοῦσα. ἔνωσις διεστώτων, Θεοτόκε ἐδείχθης· διό σοι ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον, Κάθισμα

Ἦχος πλ'. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἡ σορὸς τῶν σεπτῶν σου Λειψάνων Ἄγιε, ἰατρεῖον ἐδείχθη πᾶσιν ἀδάπανον· θεραπεύει γὰρ αἰεὶ θεία χάριτι, τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, νοσημάτων χαλεπῶν, Νεκτάριε Ἱεράρχα, καὶ τῶν δαιμόνων διώκει, θεία ῥοπῇ πᾶσαν ἐνέργειαν. Θεοτοκίον.

Γαστήρ σου Παρθενή παναμώμητος, πλατυτέρα ἐδείχθη τῶν οὐρανῶν ἀληθῶς, ὡς χωρήσασα Θεὸν τὸν ἀχώρητον· Ὅθεν πᾶσαι γενεαί, μακαρίζομεν πιστῶς, ὡς μόνην σε Θεοτόκον, καὶ σωτηρίαν καὶ σκέπην, ἡμῶν καὶ μέγα καταφύγιον.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοὶ· τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον,

Τὸ Πᾶσαπνοή.

Εὐαγγέλιον τὸ τοῦ Ὁρθρου τῆς θ' Νοεμβρίου (Ζήτει τῆς λ' Σεπτεμβρίου).

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα, Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου..,

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Τοῦ ἀδύτου φωτισμοῦ, κοινωνῶν Θεοφόρε, καὶ κατὰ μέθεξιν
θειάν θεοῦμενος, παθῶν ἀχλύος λύτρωσαι, καὶ
παντοδαπῶν νοσημάτων καὶ θλίψεων, τοὺς τοῖς σεπτοῖς σου
προσιόντας Λειψάνοις, ἀνενδοιάστω ψυχῇ, Ἱεράρχα πάτερ
Νεκτάριε, ὡς παρηρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Καὶ οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου, φέρων τήνδε
ἀκροστιχίδα·

«Τοῖς σοῖς Λειψάνοις ὦ Νεκτάριε αἶνος, Γερασίμου».

Ἦχος πλ. δ',

Ωιδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῆς ἀφθαρσίας εἰληφῶς τὸν στέφανον, ὡς Ἱεράρχης σοφός, καὶ
Ἁγίων πάντων, σύσκηνος γενόμενος, Νεκτάριε ἰκέτευε,
φωτισμόν μοι δοθῆναι, τὴν ἐκ τοῦ τάφου γεραίροντι,
ἀνακομιδὴν τῶν Λειψάνων σου.

Ὁ ποταμός τῶν δωρεῶν τοῦ Πνεύματος, ἐν τοῖς Λειψάνοις τοῖς
σοῖς, νοητῶς ἐχύθη ἅγιε Νεκτάριε· ἐντεῦθεν πελαγίζουσιν,
ἰαμάτων τὰ ῥεῖθρα, τῶν παθημάτων τὸν βόρβορον, καὶ
ἀσθενειῶν κατακλύζοντα.

Ἴδε ὑπόθεν ἅγιε Νεκτάριε, τοὺς προσιόντας πιστῶς, τῇ ἀγία
θήκῃ, τῶν σεπτῶν Λειψάνων σου, καὶ δίδου παῖσιν Ὅσιε,
πατρικῇ συμπαθείᾳ, ῥῶσιν καὶ χάριν καὶ ἔλεος, καὶ τῶν
πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

Σὲ προστασίαν καὶ θερμὴν ἀντίληψιν, ἢ σὴ ἀγία Μονή,
κεκτημένη Πάτερ πάσης βλάβης ῥύεται, καὶ τοῖς σεπτοῖς
Λειψάνοις σου, καυχωμένη λαμβάνει, τὴν ἐξ αὐτῶν εὐλογίαν
σου, ὕμνους σοιχαρᾶς ἀναμέλπουσα.

Θεοτοκίον.

Σωματοφόρον ὑπερλόγον τέτοκας, τὸν πρὶν ἀσώματον, τοῦ
Πατρὸς Παρθένε, Λόγον τὸν συνάναρχον, καὶ τοῦ Ἀδάμ
ἀνέτρεψας, τὴν ἀρχαίαν κατάραν· διό σε πάντες γεραίρομεν,
ὡς ζωὴν ἡμῖν θείαν βλύσασαν.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς...

Ωιδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὅλον τὸν πόθον πρὸς Χριστόν, ἀπὸ νεότητος ἔχων, Ἱεράρχης
θεοφόρος ἐδείχθης, ἐν ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς, Νεκτάριε μακάριε,
τοῖς ἴχνεσι τῶν πάλαι, Ἁγίων Πάτερ ἐπόμενος.

Ἰαματόβρυτος πηγῆ, τῇ θεϊκῇ ἐπομβρία, ἡ σορὸς τῶν σῶν
Λειψάνων ὁράται· ὦν τὴν ἀνακομιδὴν, τὴν ἐκ τοῦτάφου
μέλποντες, ἑόρτιόν σοι αἶνον, πάτερ Νεκτάριε ἄδομεν.
Σαρκὸς νεκρώσαστάς ὁρμάς, τῇ ζωηφόρῳ νεκρώσει, ζωῆς θείας
κληρονόμος ἐδείχθης, καὶ τὰ θεῖα σου ὀστᾶ ὡς θησαυρὸν
πολύτιμον, τῆς θείας ἐνεργείας, ἡμῖν Νεκτάριε δέδωκας.

Λάμψας τοῦ βίου τῆ νυκτί, ὡς φαινὸς ἑωσφόρος, καταυγάζεις
τῶν θαυμάτων τῇ αἴγλῃ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τῶν
προσκυνούντων Ἄγιε, τῶν σῶν σεπτῶν Λειψάνων, σορὸν τὴν
θεῖαν Νεκτάριε.

Θεοτοκίον.

Ἐκ τῶν αἱμάτων σου Ἄγνη, φορέσας ὁ Θεὸς Λόγος, τῆς σαρκὸς
τὸ περιβόλαιον Κόρη, διπλοῦς ὤφθη ἐπιγῆς, Θεὸς ὁμοῦ καὶ
ἄνθρωπος, ἀνερμηνεύτω τρόπῳ, καὶ πάντα κόσμον διέσωσε.
Καταβασία, Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου...

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς ἐορτάζοντας πιστῶς Ἱεράρχα, τῶν σῶν Λειψάνων τὴν
ἀγίαν ἡμέραν, καὶ ὡς Θεοῦ θεράποντα τιμῶν τέσσε, σκέπε ταῖς
πρεσβείαις σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, πειρασμῶν ἐκλύτρωσιν,
καὶ πταισμάτων τὴν λύσιν, παρὰ Θεοῦ αἰτούμενος ἡμῖν,
θαυματοφόρε, Νεκτάριε ὄσιε.

Θεοτοκίον.

Τῇ προστασίᾳ σου Ἄγνη Θεοτόκε, τοὺς καταφεύγοντας ἐξ ὅλης
καρδίας, τῆς τοῦ ἐχθροῦ μανίας ἀπολύτρωσαι· δίδου δὲ
βοήθειαν, τοῖς ἐν θλίψεσιν οὖσιν, ὡς Μήτηρ φιλεύσπλαγχος,
τοῦ τῶν ὅλων Δεσπότη, καὶ τῆς μελλούσης δόξης καὶ χαρᾶς,
ἡμᾶς μετόχους, Παρθένε ἀνάδειξον.

Ωιδή δ'Σύ μου ἰσχύς.

Τεραρχῶν, νέον ἐδείχθης ἀγλάϊσμα, Τεράρχα, ὅσιε Νεκτάριε, ἐν ὀσιότητι ἀληθεῖ, καὶ δικαιοσύνη, καὶ τῆ τῶν τρόπων χρηστότητι, κοσμήσας σου τὸν βίον, ἐκβοῶν τῷ Κυρίῳ· τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ψυχῶν σοφέ, ἀπαλλαγῆ ἐκ τοῦ χείρονος, ὄντως ὤφθη, ἐν τοῖς Λειψάνοις σου, χάρις σκηνοῦσα ἢ θεϊκή· ἢ γὰρ πρόην πόρνη, τῇ μετανοίᾳ κεκάθαρται, ἠνίκα παραδόξως, ἐκ τοῦ τάφου σου Πάτερ, θαυμαστὴ εὐωδία ἐκκέχυται.

Ἁγιασμόν, καὶ σωτηρίαν καὶ ἴασιν, τὰ ὅσα σου, Πάτερ ἀναβλύζοντα, ἀνεκομίσθησαν εὐλαβῶς, καὶ ἐν τῇ Μονῆσου, ὡς θησαυρὸς ἀπετέθησαν· οἷς πίστει προσιόντες, οἱ πιστοὶ πανταχόθεν, εὐφροσύνης πληροῦνται Νεκτάριε.

Νόσοι δειναί, τῇ ἐπικλήσει σου Ἄγιε, ἐξιῶνται, Πνεύματος τῇ χάριτι· ὅθεν θαυμάτων σου τῶν πολλῶν, ὁ φθόγγος εἰς πᾶσαν, τὴν γῆν ἐξῆλθε Νεκτάριε, καὶ πᾶς ὁ τὴν σὴν κλῆσιν, προσφωνῶν τὴν θερμὴν σου, προστασίαν εὐρίσκει ἐπίκουρον. Θεοτοκίον.

Ὅλος ἐν σοί, ἀνερμηνεύτως ἐσκήνωσεν, ὁ ἐν κόλποις, τοῦ Πατρὸς ὡς σύνθρονος, Υἱὸς ὑπάρχων καὶ συμφυῆς, καὶ σαρκὸς Παρθένε, μετειληφώς τε καὶ αἵματος, διπλοῦς ἐκ σοῦ ἐτέχθη, ἐν μιᾷ ὑποστάσει, τοῦ Ἀδάμ ἀνορθῶν τὸ ὀλίστημα.

Καταβασία. Εἰσακήκοα Κύριε...

Ωιδή ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω;

Ἰλαστήριον ὥσπερ, ἢ τιμία θήκη σου πρόκειται ἅπασι, τοῖς προσερχομένοις, καὶ τὴν σὴν ἐξαιτουῖσι βοήθειαν, ἣν ἀπαύστως δίδου, Νεκτάριε θαυματοφόρε, ἀφανίζων ἐχθροῦ τὰ βουλεύματα.

Σωτηρίας λιμένα, ἢ ἁγία Μάνδρα σου ἔχει σε Ἄγιε, καὶ τοῖς σοῖς Λειψάνοις, ἀκλυδώνιστος σφάζεται πάντοτε, πάσης τρικυμίας

τῆς ἐν τῷ βίῳ καὶ ἀνάγκης, τὰ πολλά σου κηρύττουσα
θαύματα.

Ὡσπερ δόματα θεῖα, πανταχοῦ δεδώρηται ἐκ τῶν Λειψάνων
σου, πίστει ἀδιστακτῶ, θεοφόρε Νεκτάριε τμήματα, πᾶσαν τὴν
Ἑλλάδα, καὶ πᾶσαν ἄλλην χώραν Πάτερ, ἀγιάζοντα
Πνεύματος χάριτι.

Νέον ἄστρον ἐφάνης, ἐν τοῖς ζοφεροῖς τούτοις χρόνοις
Νεκτάριε, τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπαυγάζων τὸ φῶς τὸ
ἀνέσπερον· ἔνθεν θεοφόρε, τῶν σῶν θαυμάτων τῇ δυνάμει,
Ὁρθοδόξων εὐφραίνεις τὸ πλήρωμα.
Θεοτοκίον.

Ἐσαρκώθη ὡς οἶδεν, ὁ ἀπεριόριστος φύσει Θεότητος, ἐκ τῶν
σῶν αἱμάτων, καὶ ἐφάνη τῷ κόσμῳ ὡς
ἄνθρωπος, Κεχαριτωμένη· ὅθεν ὑμνοῦμέν σου τὴν δόξαν ὅτι
Μήτηρ Θεοῦ ὠφθης ἄχραντος.
Καταβασία. Ὡ τρισμακάριστον ξύλον...

Ωιδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.
Κειμήλιον ἱερόν, καὶ ὄλβον Πάτερ οὐράνιον, ἡ Μάνδρα σου ἡ
σεπτὴ, τὴν ἁγίαν Κάραν σου, κατέχουσα γάνυται, τῇ ἀεὶ ἐκ
ταύτης, προΐούση θεῖα χάριτι.

Τὸ νέκταρ τὸ μυστικόν, ἐν τῇ ψυχῇ σου δεξάμενος, Νεκτάριε
ιερέ, πηγάζεις ἐκάστοτε, γλυκασμὸν χρηστότατος, τοῖς
προσερχομένοις, τῇ σορῶ τῇ τῶν Λειψάνων σου.

Αἰγίνης χαίρει ἐν σοί, ἡ νῆσος πάτερ Νεκτάριε, πλουτήσασα ἐκ
Θεοῦ, ὡς δῶρον οὐράνιον, τὰ θεῖά σου Λείψανα, ὧν τοῖς
θαυμασίοις, καυχωμένη μακαρίζει σε.

Ῥυσθῆναι πάσης ὀργῆς, Χριστὸν ἰκέτευε Ὅσιε, τοὺς προσιόντας
πιστῶς, τῇ θεῖα πρεσβείᾳ σου, καὶ τυχεῖν Νεκτάριε θεϊκοῦ
ἐλέους, καὶ τῶν θείων ἀπολαύσεων.
Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἐκτενῶς, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, Θεογεννῆτορ Ἀγνή, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ πάσης κακώσεως, ἡμᾶς λυτρωθῆναι, τοὺς προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου.

Καταβασία· Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις...

Κοντάκιον. Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν σεπτῶν Λειψάνων σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου, κομιδὴν γεραίροντες, Νεκτάριε θαυματουργέ, εὐσεβοφρόνως βοῶμενοι· χαίροις Πατέρων ἐν πᾶσιν ἰσότιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ὁσμὴ ἀγροῦ πλήρους Νεκτάριε, ἡ ὁσμὴ τῶν ἁγίων Λειψάνων σου, ὡς ἔφη πάλαι Ἰσαάκ, ἐπευλογῶν τὸν Ἰακώβ· σὺ γὰρ ὅλος καθαγιασθεὶς, τῇ ἐναρέτῳ ζωῇ ἀγιότητος ὠφθῆς σκεῦος ἐκλεκτόν, καὶ τῶν πάλαι ἁγίων ἰσότιμος καὶ κοινωνός· διὸ καὶ ἡ σορὸς τῶν σῶν σεπτῶν Λειψάνων, κιβωτὸς ἀγιάσματος πᾶσι πρόκειται, τῇ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσει, καθαγιάζουσα τοὺς προσερχομένους, καὶ θεραπεύουσα νόσους ἀνιάτους, καὶ νέμουσα καινισμόν μετανοίας, πεπαλαιωμέναις ψυχαῖς τῇ ἀμαρτίᾳ· ὧν τὴν σεπτὴν ἀνακομιδὴν ἐορτάζοντες, τὰ σὰ θαυμάσια εὐσήμως κηρύττομεν, καὶ εὐσεβοφρόνως βοῶμενοι· χαίροις Πατέρων ἐν πᾶσιν ἰσότιμε.

Συναξάριον.

Τῇ γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὴν ἀνακομιδὴν ἐορτάζομεν τῶν τιμίων Λειψάνων τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, γενομένην ἐν ἔτει σωτηριῶ 1953.

Ἐκ γῆς τὰ σὰ Λείψανα φανέντα Πάτερ, πᾶσι φαίνουσι τὴν κεκρυμμένην χάριν.

Τριτίη, Νεκταρίοιο γῆθεν ὀστέα φάνθη.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡιδὴ ζ', Θεοῦ συγκατάβασιν.

Εἰς πᾶσαν ἐξεδραμε, τὴν οἰκουμένην πάτερ Νεκτάριε, τῶν

πολλῶν σου θαυμάτων, ὁ θεῖος φθόγγος καὶ πάντες σπεύδουσι,
τοῖς Ἱεροῖς σου Λειψάνοις κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αἰγίνης οἱ κάτοικοι, τῇ σοὶ δοθείσῃ πλουσίᾳ χάριτι,
ἐπαγάλλονται Πάτερ, ὅτι προστάτην θερμόν σε κέκτηνται, μετὰ
τὸν θεῖον σοφὸν Διονύσιον μεθ' οὗ δυσώσει Χριστόν, ὑπὲρ τῆς
νήσου ἡμῶν.

Ἰάματα ἄφθονα, οἱ ἀσθενοῦντες δεῦτε ἀντλήσατε, ἐκ σοροῦ τῆς
ἀγίας, τοῦ Νεκταρίου τοῦ πᾶσι νέμοντος, ἀγιασμόν καὶ υἰεῖαν
καὶ ἔλεος, τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, τῇ ἀντιλήψει αὐτοῦ.

Ναὸς ὄφθης ἔμψυχος τῆς Παναγίας Τριάδος Ἄγιε, καὶ ναῶ σου
ἀγίῳ, ἐναποκείμενα τὰ σὰ Λείψανα, τῆς αἰωνίου ζωῆς
ὑπεμφαίνουσι, Νεκτάριε ἱερέ, τὰς μυστικὰς ἀμοιβὰς.
Θεοτοκίον.

Ὀλόφωτον σκῆνωμα, τοῦ Φωτοδότου καὶ Παντοκράτορος
Φωτοτόκε Παρθένε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου
φώτισον, μαρμαρυγαῖς τῆς ἐν σοὶ ἀγαθότητος, καὶ ζοφερᾶς τοῦ
ἐχθροῦ, ἀπάλλαξόν με φθορᾶς.
Καταβασία. Ἐκνοον πρόσταγμα...

Ωιδὴ ἦ'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Σθένος λαβὼν οὐράνιον, Ἱεράρχα Νεκτάριε, ὄφθης ἐναρέτου
βίου ὑποτύπωσις, ἐσχάτοις ἐν ἔτεσι, τοῖς ἴχνεσιν ἐπόμενος, τῶν
ἐν ἐγκρατεία, καὶ ἀσκήσει ὁσία, Θεὸν θεραπευσάντων, μεθ' ὧν
καὶ ἀναμέλπει· Λαὸς ὑπερψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γέγονε τῶν Λειψάνων σου ἡ ἐκτάφου ἐκκόμισις, ἐορτῆς ἀγίας τοῖς πι
στοῖς ὑπόθεσις· ἐνήσυνελθόντες σε, γεραίρομεν Νεκτάριε, καὶ
περικυκλοῦντες, τὴν ἀγίαν σορόν σου, λαμβάνομεν ἐκ ταύτης,
ψυχικὴν εὐφροσύνην, καὶ θεῖαν εὐλογίαν, καὶ λύσιν ἀθυμίας.
Εἰς πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν τῶν θαυμάτων σου Ἄγιε, ἡ πληθὺς
βοᾶται καὶ λαμπρῶς κηρύττεται· ἐντεῦθεν συρρέουσι, τῇ θήκῃ
τῶν Λειψάνων σου, στίφη εὐσεβῶν, καὶ ἐξ αὐτῶν πᾶσαν χάριν,

καὶ ὄνησιν καρποῦνται, Χριστὸν δοξολογοῦντες, τὸν δείξαντά
σε Πάτερ, δεδοξασμένον ἄρτι.

Ῥόδακαθάπερεῦσμα, τὰ σὰ τίμια Λεῖψανα, ἡνίκα ἠνοίγη ὁ
τάφος σου ὠφθησαν, ὁσμὴν τὴν οὐράνιον, τοῖς παῖσι
διαπνέοντα, ὧν τὴν κομιδὴν, ἐπιτελοῦντες βοῶμεν· Παθῶν
ἀκαθαρσίας, καὶ νόσων δυσωδίας, ῥύου τοὺς σὲ τιμῶντας,
Νεκτάριε θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Ἀνερμηνεύτωςτέτοκας, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, τὴν
βροτείαν φύσιν ἐκ σοῦ ἐνδυσάμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
ἡμᾶς ἀνακαινίζοντα, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας, Θεοτόκε
Παρθένε· διὸ παλαιωθέντα, πολλαῖς με ἁμαρτίαις, ἐγκαίνισον
διδούσα, ἐπιστροφὴν τελείαν.

Καταβασία.Εὐλογεῖτε Παῖδες...

Ωιδὴ θ'.Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Σκηνώσας ἐν ταῖς ἄνω θείαις αὐλαῖς, Ἱεράρχα Νεκτάριε ὅσιε,
σὺν τοῖς χοροῖς, πάντων τῶν Ἁγίων περιφανῶς, τὸ ἱερόν σου
Λεῖψανον, δέδωκας τοῖς τέκνοις σου πατρικῶς, ὡς στήλην
γεγραμμένην, τῶν πρὸς ἡμᾶς σου Πάτερ, εὐλογιῶν χάριν τὴν
ἄφθονον.

Ἰδόντες σου τὰ Λεῖψανα τὰ σεπτὰ, πλήρη χάριτος πάτερ
Νεκτάριε, κροκκοβαφῆ, καὶ ἡγιασμένα παρὰ Θεοῦ, χαρᾶς καὶ
κατανύξεως, πάντες ἐπληρώθησαν ἀληθῶς, οἱ ταῦτα ἐκ τοῦ
τάφου, κομίσαντες ὁσίως, καὶ τὸν Σωτῆρα ἐμεγάλυναν.

Μονὴν σου Ἱεράρχατὴν εὐαγῆ, ἣν ἰδρῶσι καὶ πόνοις
συνέστησας, σκέπε αἰεὶ, ταῖς σαῖς προστασίαις ταῖς θαυμασταῖς,
καί, ἄπασαν τὴν Αἴγιναν, ἄνωθεν εὐλόγει ὡς συμπαθής· ἰδοὺ
γὰρ τοῖς σεπτοῖς σου, προσπίπτομεν Λειψάνοις, καὶ σὲ
γεραίρομεν Νεκτάριε.

Ὁ νέος ἐν Ἁγίοις λαμπρὸς ἀστήρ, Ὁρθοδόξων τὸ μέγιστον
καύχημα, Πάτερ σοφέ, δέξαι μου τῶν ὕμνων τὴν προσφορὰν·
τολμήσας γὰρ πρὶν ἦνεσα, τὴν σὴν ἐκδημίαν πρὸς τὸν Θεόν,

νῦν μέλπων τῶν Λειψάνων, τῶν θείων σου τὴν μνήμην, τὴν σὴν αἰτῶ θεορμὴν ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον.

Ὑψίστου ἐνδιαίτημα φωταυγές, τοῦ Δεσπότου καθέδρα
ὑπέρλαμπρε, Μῆτερ Θεοῦ, μόνη Παντευλόγητε
Μαριάμ, Παρθένε Θεοχώρητε, δεῖξόν με χωρίον χωρητικόν, τῆς
θείας ἐπιπνοίας, δι' ἐναρέτου βίου, τοῦ προελθόντος ἐκ
λαγόνων σου.
Καταβασίαι. Μυστικῶς εἶ Θεοτόκε...
Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου...

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.
Τὴν θήκην τῶν Λειψάνων σου περικυκλοῦντες Ἄγιε, καὶ
προσπτυσσόμενοι ταῦτα, ἐν εὐλαβείᾳ καὶ πόθῳ,
δοξάζομεν Νεκτάριε, τὸν σὲ λαμπρῶς δοξάσαντα, θαυμάτων
Πάτερ χάριτι· ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν σὲ
ἀνυμνούντων.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν καὶ Κύριον, ἀφράστως σωματώσασα, τῶν οὐρανῶν
πλατυτέρα, ὥφθης Ἄγνη Θεοτόκε· διὸ ἡμᾶς στενώσεως, παθῶν
ποικίλων λύτρωσαι, καὶ τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, τῆς οὐρανοῦ
Παρθένε τῆ μητρικῆ σου πρεσβείᾳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πάτερ Νεκτάριε ζωῆς, αἰωνίου μέτοχος, τῆ καθαρῆ πολιτεία
σου, καὶ ἰσοστάσιος, τῶν Ἁγίων πέλων, νέκταρ βλύζεις ἄϋλον,
ἡμῖν ἐκ τῶν τιμίων Λειψάνων σου, ὧν ἐορτάζοντες, τὴν ἐκ

τάφου ἀνακόμισιν, ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα.

Πάτερ Νεκτάριε τὰ σά, Λείψανα τῆ χάριτι, ἡγιασμένα τοῦ Πνεύματος, ὡς ἄνθη εὖοσμα, ὠφθησαν ἐκ τάφου, καὶ αἰὶ πηγάζουσιν, ἰάσεις τοῖς πιστῶς προσπελάζουσι, καὶ ἀπελαύνουσι, τῶν δαιμόνων τὴν ἐπήρειαν· διὰ τοῦτο, πάντες σὲ γεραίρομεν.

Πάτερ Νεκτάριε ἡ σή, χάρις ἡ θεόσδοτος, διαβεβόηται ἅπασι, τῆς γῆς τοῖς πέρασιν· πάντας γὰρ προφθάνεις, τοὺς πιστῶς καλοῦντας σε, κινδύνων τε καὶ πόνων λυτρούμενος· διὸ τὰ πάνσεπτα, προσπτυσσόμενοῖσιν Λείψανα, ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα.

Πάτερ Νεκτάριε ἡ σή, Μάνδρα ἐπαγάλλεται, τοῖς μυριπνόοις Λειψάνοις σου, καὶ τὰ σὰ θαύματα, ἄπασικηρύττει, ἡ δὲ νῆσος Αἴγινα, καυχᾶται, τῆ θερμῆ προστασίᾳ σου, Ἑλλάς δὲ ἅπασα, μακαρίζει θείοις ὕμνοις σε, ἐντροφῶσα, τῶν σῶν ἀντιλήψεων. Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρχιερέων καλλονή, ἐν τῆ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ δι' ἀρετῶν λαμπρότητος, ὠφθης Ἱεράρχα Νεκτάριε· διὸ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καυχωμένη τῆ δόξῃ σου, ὡς πάλαι Ἰσραὴλ τοῦ Ἰωσήφ τὸ σῶμα, τῶν σῶν Λειψάνων τὴν σορὸν, τιμαῖς ὅσiais περιβάλλει, καὶ εὐλαβῶς κατασπάζεται· καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν προῖουσαν χάριν καρπούμενη, βοᾷ σοι Ἄγιε· Ὡς ἔχων παρησῖαν πρὸς Κύριον, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, τὴν καλὴν ὁμολογίαν τηρεῖν ἀλώβητον, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὕμνεῖσε Κεχαριτωμένη Μῆτερ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ'

καὶ ζ' ὥδη.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τὰ τῆς θ' Νοεμβρίου. (Ζῆτει τὸν Ἀπόστολον τῇ ιβ' Δεκεμβρίου ἁγίου Σπυρίδωνος, τὸ δὲ Εὐαγγέλιον τῇ ι' Ἰανουαρίου ἁγίου Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης.)

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνοναίωνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χάριν ἀναβλύζοντα δαψιλῆ, ὠφθησαν ἐκ τάφου, τὰ σὰ
Λεῖψανα τὰ σεπτὰ, Νεκτάριε πάτερ, οἷς πίστει προσιόντες,
λαμβάνομεν ὑγείαν, ψυχῆς καὶ σώματος.

Διάστιχον.

Γεράσιμος πρὶν θεῖον ὕμνον σοι ἤσε· καὶ νῦν Πάτερ ἄδει σορῶ
σου τῇ θεία.